

Arrest

nr. 116 837 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U huwde op 1 november 2008 met M. T. Z. (...). Sindsdien woonden u en uw echtgenoot te Grozny, in de B. K. (...)straat 131/6 bus 66. Jullie hebben samen twee zoontjes. Uw oudste zoon, U. (...), kent sinds eenjarige leeftijd ernstige gezondheidsproblemen. Omdat de dokters in Grozny de oorzaak van zijn gezondheidsproblemen niet konden achterhalen, werd u doorverwezen naar een specialist in Stavropol. Daar werd een diagnose gesteld en een behandeling opgestart met hormonale medicatie. Na anderhalve maand keerde u terug naar Grozny. De gezondheidsproblemen van uw zoon werden door uw schoonfamilie aanvankelijk niet geloofd. Later werd de oorzaak van zijn gezondheidsproblemen bij u gelegd; zijn ziekte werd door uw schoonfamilie gelinkt aan uw weigering om de hijab te dragen. De relatie tussen uw schoonfamilie en

uzelf verzuurde. Uw echtgenoot nam hierin een passieve houding aan, doch verbood een bemiddelingspoging. In uw schoonfamilie maken de vrouwelijke familieleden de dienst uit. U werd eenmaal in uw eigen appartement geslagen door één van uw schoonzussen in juni 2013 en hield hier een ontwrichte kaak aan over.

In juni 2013 schreef de behandelende arts van uw zoontje een medisch attest uit. Hieruit blijkt dat de ziekte van uw zoontje in de Tsjetsjeense republiek niet adequaat behandeld kan worden. Toen u en uw echtgenoot dit aan uw schoonmoeder meldde, reageerde ze heftig. U werd uitgescholden. Ze voegde eraan toe dat jullie de dag nadien jullie zoontje bij haar dienden af te zetten, met het oog op een alternatieve behandeling met heilig water en een bedevaart, in plaats van de voor hem levensnoodzakelijke medicatie. Uw echtgenoot maande u aan om meteen naar het buitenland te vertrekken om uw kind de nodige medische zorgen te kunnen bieden. U vertrok een dag later met uw beide kinderen met een passeur naar België via u onbekende landen. Op 8 juli 2013 kwam u aan in België. Drie dagen later, op 11 juli, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, 2 medische attesten op naam van uw oudste zoon, een kopie van het invaliditeitsbewijs van uw oudste kind.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een getroebleerde relatie heeft met uw schoonfamilie en dat uw zoontje ernstig ziek is. U dacht eraan om uw land van herkomst te verlaten met het oog op een betere medische opvolging voor uw oudste zoon. De aanleiding voor uw vertrek was een hevige ruzie met uw schoonmoeder op 2 juli 2013 omtrent een eventueel vertrek naar het buitenland. U vreest uit eerwraak vermoord te worden door uw schoonfamilie bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

De door u aangehaalde problemen met uw schoonfamilie missen echter zowel geloofwaardigheid als ernst. U heeft niet aannemelijk weten maken dat u actueel een ernstige vrees zou koesteren ten overstaan van uw schoonfamilie. Wat betreft de medische redenen voor uw vertrek, blijkt uit uw verklaringen niet dat een behandeling voor uw zoontje in uw land van herkomst onmogelijk zou zijn omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. U heeft geen onwil tot behandelen vanwege artsen aangehaald.

Er werd vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw laatste verblijfplaats weinig geloofwaardig zijn. De verklaringen die u daaromtrent aflegde op het CG worden immers tegengesproken door uw eerdere verklaringen en door de documenten die u voorlegde. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ slechts van 2008 tot 2012 in de B. K. (...)straat 131/6 bus 66 gewoond te hebben. Uw laatste adres zou de K. (...)straat 118 geweest zijn, uw ouderlijke huis (verklaring DVZ, p 4). Ten overstaan van het CG echter beweerde u tot de dag van uw vertrek met uw man in de B. K. (...)straat gewoond te hebben (CG p3, p7). Er moet echter opgemerkt worden dat in de door u voorgelegde medische attesten op naam van uw oudste zoon, waarvan er één volgens uw verklaringen vlak voor uw vertrek uit uw land werd opgemaakt (CG p.9, doc. 4), eveneens uw ouderlijke woning aan de K. (...)straat 118 als verblijfplaats van uw kind vermeld staat. Uit de informatie die in uw binnenlands paspoort vervat is, blijkt verder dat u zich op 31 mei 2011, enkele jaren na het afsluiten van uw huwelijk, opnieuw liet registreren op uw ouderlijke adres. Er zijn bijgevolg meerdere indicaties die erop wijzen dat u ten overstaan van het CG bedrieglijke verklaringen aflegde in verband met uw laatste adres, wat afbreuk doet aan uw algehele geloofwaardigheid. Gezien de Tsjetsjeense sociaal-culturele tradities, waarbij het een taboe zou zijn voor een man om bij zijn schoonfamilie in te wonen, en het feit dat u ten overstaan van het CG verklaarde dat hij momenteel nog steeds op het adres B. K. (...)straat 131/6 bus 66 woont, rijst het

vermoeden dat u sinds 2011 of 2012 gescheiden leeft van de vader van uw kinderen. De problemen met uw schoonfamilie zoals ze door u tijdens uw gehoor op het CG geschetst werden (Cfr. CGp10-11 e.v.), zijn bijgevolg weinig geloofwaardig. U heeft niet weten aantonen dat u ook na uw verzwegen terugkeer naar uw ouderlijke huis in 2011 of 2012 nog enig contact zou hebben gehad met uw schoonfamilie.

Er moet nog opgemerkt worden dat het weinig waarschijnlijk is dat uw schoonmoeder, wier leeftijd de 80 overschreden heeft (CG p13), een ernstige bedreiging voor u zou vormen. Er kan getwijfeld worden aan de ernst van de door u aangehaalde feiten, indien ze al geloofwaardig zouden zijn. De door u aangehaalde feiten beperken zich immers tot ruzies en bemoeizucht vanwege de vrouwelijke leden van uw schoonfamilie. U zou slechts één keer fysiek zijn aangepakt, door een schoonzus (CG p9 en 10). Van de ontwrichte kaak die u aan deze slag zou hebben overgehouden, heeft u tot op heden het gevraagde medische attest niet weten voorleggen (CG p18), noch legde u een redelijke verantwoording af voor het ontbreken van dit stuk.

De door u aangehaalde directe aanleiding voor uw vertrek, zijnde de ruzie met uw schoonmoeder op 2 juli 2013 (CG p14), is weinig aannemelijk. Het is weinig aannemelijk dat u, ondanks uw maandenlange verblijf met uw zoon bij uw moeder, samen met uw (ex-)echtgenoot de toestand van uw zoon met uw schoonmoeder zou besproken hebben, teneinde haar fiat te krijgen om buiten de Tsjetsjeense republiek medische zorgen te zoeken (CG p6). Het is daarenboven nog opmerkelijk dat u bij uw gelijkaardige eerste vertrek naar Stavropol geen dergelijke problemen gekend zou hebben (CG p 9-10, p12).

De door u afgelegde reisweg is bovendien weinig geloofwaardig, wat een impact heeft op de geloofwaardigheid van de feiten daags voor uw vertrek. U verklaarde dat uw man een chauffeur zocht en betaalde en dat u hem uw internationale paspoorten gaf (CG p7). Hij zou u vervolgens met een personenwagen naar België gebracht hebben. U heeft echter geen enkele weet van welke landen u op uw weg doorkruist heeft, noch hoeveel grenzen u zou zijn gepasseerd (CG p 8). U kan niet weergeven wat er precies aan de grensovergangen gebeurde, omdat u naar eigen zeggen niet uit het raam durfde kijken (CG p8), wat weinig aannemelijk is. Volgens uw verklaringen waren er geen controles onderweg. Er werden u geen vragen gesteld (CG p 16). Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie een strikte grens-en douanecontrole plaatsvindt. Bij wijze van voorbeeld kan verwezen worden naar het verloop van controles aan de Poolse grens (cfr. toegevoegde informatie in administratieve dossier). Uw verklaringen over de door u afgelegde reis zijn dan ook weinig geloofwaardig. Uw bedrieglijke verklaringen over uw reisweg wekken bijgevolg de indruk dat u op een andere, vermoedelijk legale manier, naar België gereisd heeft. Daar de voorbereiding van dergelijke reis enige tijd in beslag neemt, is het weinig aannemelijk dat het vermeende incident met uw schoonmoeder, daags voor uw vertrek op 3 juli, de werkelijke aanleiding was voor uw vertrek naar het buitenland (CG p8). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u reeds van plan was om naar het buitenland te reizen omwille van de medische zorgen die uw oudste zoon behoeft (CGp6). U legde in het kader van deze verklaringen een medisch attest voor. Er moet echter opgemerkt worden dat het attest niet gedateerd is en bijgevolg geen indicatie kan geven over het tijdstip van uw beslissing om uw land van herkomst te verlaten. Het is verder nog opmerkelijk dat u reeds in 2012 paspoorten bekwam voor uzelf en uw zonen, en dat u verklaarde dat uw man dit niet deed (CG p15).

Gezien uw maandenlange verblijf bij uw moeder kan ook weinig geloof worden gehecht aan de vermeende bedreigingen die uw oom recent tot uw moeder zou geuit hebben (CG p14), nadat hij van uw schoonfamilie zou vernomen hebben dat u de familie onteerd had door te vertrekken uit Tsjetsjenië. Het is immers gebleken dat u reeds eerder was teruggekeerd naar uw eigen familie, samen met uw kinderen.

Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat uw verzuchtingen aangaande de medische problemen van uw zoontje geen verband houden met de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er een onwil zou zijn vanwege de Tsjetsjeense artsen om uw kind te behandelen. Integendeel, men verwees u door naar een specialist in Stavropol. Het medische attest dat u voorlegde getuigt van de bereidwilligheid van de behandelende arts. In het attest wordt overigens enkel melding gemaakt van een onmogelijkheid tot adequate behandeling binnen de Tsjetsjeense republiek. U heeft niet kunnen aantonen dat een adequate behandeling elders in de Russische Federatie onmogelijk zou zijn. Voor een gepaste analyse van de door u aangehaalde medische motieven voor emigratie wordt verwezen naar de geijkte procedures (beter gekend als 9ter).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder

frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Het invaliditeitsbewijs van uw zoon U. (...) en de twee medische attesten op zijn naam geven een indicatie van zijn medische problemen, dewelke niet betwist worden. Ze zijn echter strijdig met de door u afgelegde verklaringen in verband met uw recente verblijfplaats. De kopie van de overlijdensakte van uw vader heeft geen betrekking op de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekende partij betwist de argumentatie van verwerende partij en zij meent dat verwerende partij zich niet op de juiste feitelijke gegevens baseert, minstens dat zij een foutieve interpretatie of analyse heeft gemaakt van haar vluchtrelaas. In die zin roept zij tevens de schending in van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar laatste verblijfplaats, waardoor volgens haar het vermoeden rijst dat zij sinds 2011 of

2012 gescheiden leeft van de vader van haar kinderen en de aangegeven problemen met haar schoonfamilie bijgevolg evenmin geloofwaardig zijn, citeert verzoekende partij de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, om tot de conclusie te komen dat zij ook hier al tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, aangezien zij tevens heeft verklaard dat zij vanaf 1994 tot haar vertrek onafgebroken bij haar ouders in de K.straat zou hebben gewoond. Zij voert aan dat één en ander kan berusten op een vergissing, een vergetelheid of een onnauwkeurigheid. Het duidt niet *ipso facto* op een leugenachtige intentie in haar hoofd.

Verzoekende partij citeert vervolgens artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en zij stelt vast dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Verzoekende partij geeft aan dat zij nochtans een eenvoudige verklaring heeft voor de door verwerende partij vermelde tegenstrijdigheid. Zo is het in Tsjetsjenië immers allerm minst ongebruikelijk om op een ander adres te wonen dan datgene waar men geregistreerd staat. Het feit dat zij haar registratie ook in 2011 op het adres van haar ouders hield, vormt niet noodzakelijk een indicatie voor het feit dat zij gescheiden zou hebben geleefd van haar echtgenoot. Verzoekende partij merkt nog op dat zij ook daarvoor geregistreerd stond op het adres van haar ouders, terwijl zij al sinds 2008 gehuwd was. Zij was van 1994 tot haar vertrek uit haar land van herkomst op 3 juli 2013 geregistreerd op het adres van haar ouders in de K.straat 118 en woonde sedert haar huwelijk bij haar echtgenoot in de B. K.straat 131/6, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij geeft ten slotte aan niet akkoord te zijn met het feit dat verwerende partij uit dit ene argument de ongeloofwaardigheid van heel haar vluchtrelaas afleidt, terwijl zij niet eens met dit gegeven werd geconfronteerd tijdens haar gehoor.

2.2.3.2. Wat betreft het argument dat verzoekende partij tijdens haar gehoren niet geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheid wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting desbetreffend te verstrekken.

Daargelaten de vaststelling dat het verweer van verzoekende partij *"dat het in Tsjetsjenië allerm minst ongebruikelijk is dat men op een ander adres woont dan dat waar men geregistreerd staat"* een blote bewering betreft daar niet met enige objectieve informatie onderbouwd, merkt de Raad op dat verwerende partij terecht stelt in het binnenlands paspoort van verzoekende partij wordt vermeld dat zij zich op 31 mei 2011, enkele jaren na het afsluiten van haar huwelijk, opnieuw liet registreren op haar ouderlijke adres, namelijk de K.straat 118. De loutere bewering van verzoekende partij dat zij haar registratie ook in 2011 behield op het adres van haar ouders houdt evenwel geen weerlegging in van voormelde vaststelling. De Raad is immers van oordeel dat vermits dit paspoort werd uitgereikt op 31 augustus 2002 en verzoekende partij beweert vanaf 1994 steeds op voormeld adres bij haar ouders te zijn geregistreerd een aparte registratievermelding met ingang van 31 mei 2011 op de K.straat 118 volstrekt zinledig is en derhalve enkel kan wijzen op een terugkeer naar haar ouderlijke woning. Verwerende partij kon derhalve terecht besluiten dat verzoekende partij niet meer met haar man samenwoonde tijdens de laatste jaren van haar verblijf in haar land van herkomst en dat het bijgevolg niet geloofwaardig is dat zij, samen met haar echtgenoot, de medische toestand van haar zoon met haar schoonmoeder zou hebben besproken. Desbetreffende vaststellingen ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.4.1. Verwerende partij stelt verder dat er kan worden getwijfeld aan de ernst van de door verzoekende partij verkondigde feiten aangezien de problemen zich beperkten tot ruzies en bemoeizucht vanwege de vrouwelijke leden van haar schoonfamilie, zij slechts één keer fysiek zou zijn

aangepakt door haar schoonzus, waarover zij echter geen medisch attest kan voorleggen, zonder hier bovendien een geldige verklaring voor te kunnen bieden en het voorts ook weinig waarschijnlijk is dat de schoonmoeder van verzoekende partij, wier leeftijd de 80 heeft overschreden, een ernstige bedreiging voor haar zou vormen. Verzoekende partij repliceert in haar verzoekschrift dat zij nooit heeft verklaard dat zij alleen haar schoonmoeder zou vrezen, zij heeft wel beweerd dat haar zoon zou worden ontvoerd in opdracht van haar schoonmoeder, hetgeen in de praktijk zou gebeuren door één of meerdere van haar schoonzussen of schoonbroers. Zij heeft immers aangegeven dat deze personen allemaal het standpunt van haar schoonmoeder volgen omtrent de manier waarop die moest worden behandeld. De eendrachtigheid van de familie blijkt duidelijk uit haar verklaringen, onderstreept verzoekende partij.

Voorts wenst verzoekende partij er nog op te wijzen dat verwerende partij in haar beslissing niet betwist dat haar schoonmoeder effectief de macht over haar kleinkinderen, via haar zoon, wil uitoefenen. Verzoekende partij acht het tegenstrijdig dat verwerende partij enerzijds de – zoals in de informatie die zich in het administratief dossier bevindt wordt aangegeven – invloed van de schoonfamilie op een getrouwde vrouw in Tsjestjenië erkent wanneer dit past in haar redenering om haar asielaanvraag af te wijzen, terwijl zij deze invloed anderzijds dan weer relativeert en zelfs banaliseert (door te verwijzen naar de vergevorderde leeftijd van haar schoonmoeder) wanneer verzoekende partij aangeeft een vrees te koesteren ten opzichte van deze familie.

Verzoekende partij betoogt dat het loutere feit dat zij de fysieke aanval door haar schoonzus niet kan staven aan de hand van een medisch document, op zich geen indicatie inhoudt van de ongeloofwaardigheid van deze verklaringen. Hoe dan ook dient de evaluatie voor het toekennen van de vluchtelingenstatus steeds naar de toekomst toe te gebeuren, en niet louter op basis van hetgeen is gebeurd in het verleden, zodat het bewijs van deze slag niet doorslaggevend is.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat, indien ervan kan worden uitgegaan dat verzoekende partij ook haar schoonzussen te vrezen zou hebben, die achter haar schoonmoeder staan, de feiten die zij aanhaalt zich beperken tot ruzies en bemoeizucht vanwege de vrouwelijke leden van haar schoonfamilie en één enkele fysieke confrontatie met haar schoonzus (waarvoor zij echter geen begin van bewijs kan bijbrengen). Aan het ernstig incident met haar schoonmoeder dat zou hebben plaatsgevonden de dag voor haar vlucht, kan, zoals uit de bestreden beslissing (en uit onderhavig arrest) blijkt, geen geloof worden gehecht. In die zin is er volgens de Raad dan ook geen sprake van enige tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing. Verder merkt de Raad nog op dat het bevreemdend overkomt dat verzoekende partij dan weer geen problemen zou hebben ondervonden met haar familie wanneer zij met haar zoon naar Stavropol is gegaan om medische hulp te zoeken – waarbij de Raad het ook zeer opvallend vindt dat verzoekende partij stelt dat zij wel naar Stavropol durft te vertrekken, maar niet naar Moskou omdat dit op een behoorlijke afstand ligt van Grozny, waarna verzoekende partij ook duidelijk te kennen geeft dat zij er niet naartoe wou gaan omdat zij er de financiële middelen niet voor heeft en omdat zij er geen kennissen of vrienden heeft – en dat haar man geen bemiddelingspoging heeft willen aanvragen met haar schoonfamilie (administratief dossier, stuk 8, p. 13), terwijl hij dan wel alles uit de kast zou hebben gehaald om op een dag tijd het illegale vertrek van verzoekende partij en hun kinderen te regelen.

2.2.5.1. Inzake de door verwerende partij gedane vaststellingen omtrent de afgelegde reisweg, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij daarmee het bestaan van mensensmokkel tracht te ontkennen. Hoewel er uiteraard in beginsel strenge regels gelden voor wie de Schengenzone tracht binnen te komen, kan het bestaan van fraude en omkoping moeilijk worden ontkend. Er zijn immers dagelijks ettelijke illegale grensoverschrijdingen, hetgeen doet vermoeden dat het ondanks de strenge regelgeving nog steeds mogelijk is om douanepersoneel om te kopen. Verzoekende partij concludeert dat verwerende partij dan ook uitgaat van een abstract wereldbeeld.

Verzoekende partij voert ten tweede aan dat zij overigens geen belang zou hebben om haar eventuele legale reis achter te houden. Indien zij daadwerkelijk een visum van korte of lange duur zou hebben verkregen voor de Schengenzone, kon zij immers vanuit dit tijdelijk verblijfsstatuut eveneens een aanvraag om medische redenen hebben ingediend voor haar zoon.

Verder geeft verzoekende partij aan dat het klopt dat zij sowieso al van plan was om naar het buitenland te gaan om geneeskundige hulp te zoeken voor haar zoon. Zoals blijkt uit het dossier, heeft zij dit advies gekregen van de artsen die zij raadpleegde. In die zin hoeft het dan ook niet te verbazen dat zij reeds internationale paspoorten had aangevraagd. Verzoekende partij licht toe dat de evenementen en bedreigingen die zich hebben voorgedaan op 2 juli 2013 haar plannen echter in de war hebben gestuurd

en haar hebben aangezet om haar vertrek te vervroegen, uit vrees voor vervolging voor haar zoon, die niet over een adequate medische behandeling beschikte, en voor haarzelf.

Verzoekende partij merkt vervolgens op dat verwerende partij hoe dan ook slechts uitgaat van een hypothese, zonder hiervoor enig begin van bewijs bij te brengen. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat de reisweg slechts een randaspect betreft in haar relaas en dat deze vraag de aandacht niet mag afleiden van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de verklaringen van verzoekende partij aangaande de reisweg die zij heeft afgelegd, de manier waarop zij kon reizen en de voorbereidingen die zij eerder had getroffen om te reizen omdat zij sowieso van plan zou zijn geweest om het land te verlaten, een impact hebben op de geloofwaardigheid van de feiten daags voor haar vertrek uit haar land van herkomst, die de hoeksteen vormen van haar relaas. Verzoekende partij heeft immers verklaard dat zij op 2 juli 2013 werd uitgescholden en bedreigd door haar schoonmoeder en dat zij eiste dat zij haar zoon aan haar zou afgeven. Diezelfde dag zou haar echtgenoot haar hebben aangemaand om met haar zoon het land te ontvluchten en hij zou snel alles hebben geregeld voor haar vertrek de volgende dag (administratief dossier, stuk 8, p. 6-7). Verwerende partij hecht echter geen geloof aan deze plotse, illegale vlucht, nu verzoekende partij totaal onwetend blijkt te zijn over de afgelegde reisweg, zij evenmin kon zeggen wat er precies gebeurde aan de grensovergangen omdat zij niet uit het raam van de personenwagen durfde te kijken, haar verklaringen dat er geen controles waren onderweg en dat er geen vragen werden gesteld zeer moeilijk te rijmen vallen met de objectieve informatie waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie een strikte grens- en douanecontrole plaatsvindt, het evenmin weinig aannemelijk is dat het incident met haar schoonmoeder op 2 juli 2013 de werkelijke aanleiding vormde voor haar vertrek uit de Russische Federatie aangezien de voorbereiding van een dergelijke illegale reis enige tijd in beslag neemt en uit haar verklaringen overigens blijkt dat zij reeds van plan was om naar het buitenland te reizen omwille van de medische zorgen die haar oudste zoon behoeft, waarbij verwerende partij opmerkt dat het door verzoekende partij neergelegde medisch attest niet gedateerd is, waardoor er geen indicatie wordt gegeven over het tijdstip van haar beslissing om haar land van herkomst te verlaten. Evenzo motiveert verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij reeds in 2012 paspoorten bekwam voor haarzelf en haar zonen en dat zij verklaarde dat haar echtgenoot dit dan weer niet heeft gedaan. Zoals reeds gesteld, brengt het geheel van deze vaststellingen de geloofwaardigheid van haar beweerde plotsklapse, onverwachte en illegale vlucht uit haar land van herkomst in het gedrang. Dit heeft, zo staat terecht te lezen in de bestreden beslissing, als gevolg dat het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij op een voorbereide en legale wijze naar België is gereisd, hetgeen dan weer als gevolg heeft dat de geloofwaardigheid van haar bewering dat een ernstig incident met haar schoonfamilie de dag voordien de reden uitmaakte voor haar vertrek uit Tsjetsjenië, verder wordt ondergraven. Het voorgaande in acht genomen, stelt de Raad vast dat hij zich niet kan aansluiten bij het betoog dat verzoekende partij geen enkel belang zou hebben om te liegen over de wijze en het moment waarop zij naar België is gereisd en dat de reisweg hoe dan ook slechts een randaspect betreft in haar relaas.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat verwerende partij een weinig realistische houding aanneemt, nu dagelijks veel personen op illegale wijze de Schengengrens overschrijden, hetgeen doet vermoeden dat het ondanks de strenge regelgeving nog steeds mogelijk is om douanepersoneel om te kopen, merkt de Raad op dat verwerende partij in haar beslissing niet stelt dat het onmogelijk is om op illegale wijze de Schengenzone te betreden, doch dat haar verklaringen zeer weinig aannemelijk overkomen – verzoekende partij heeft geen enkele weet van welke landen zij op haar weg heeft doorkruist, noch hoeveel grenzen zij zou zijn gepasseerd en zij kan niet weergeven wat er precies is gebeurd aan de grensovergangen, omdat zij naar eigen zeggen niet uit het raam durfde te kijken, wat eveneens allerm minst aannemelijk is – gelet op de informatie waaruit kan worden afgeleid dat aan de Schengengrens zeer strikte controles plaatsvinden. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten verschaft teneinde haar voormelde onwetendheid en gebrek aan voorbereiding te vergoelijken en zij evenmin objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de door verwerende partij geconsulteerde informatie onjuist of onvolledig zou zijn, wordt de motivering in kwestie door de Raad gehandhaafd.

Verzoekende partij voert ter vergoelijking ook nog aan dat het niet hoeft te verbazen dat zij reeds internationale paspoorten had aangevraagd, zij was, op het advies van de artsen, immers sowieso al van plan om naar het buitenland te gaan. De Raad merkt echter op dat verzoekende partij, wanneer haar tijdens haar gehoor wordt gevraagd waarom zij die paspoorten heeft aangevraagd, het volgende

stelde: *“Zomaar, zo moet het. Zo hoort het. (...) “Het is zo dat ik heel graag een naar zee wou vetrekken. In het begin heb ik die pp laten opmaken, maar nadien is het ten zeerste afgeraden door de dokters om naar zee te gaan. Ik had die paspoorten nog, die lagen daar. Mijn man is zo’n type dat je altijd moet duwen, een passieve man. Dat maakte me trouwens ook blij en vrolijk, om de papieren te laten opmaken niet alleen voor mij maar ook voor mijn kinderen, dat ze in het bezit konden komen van pensioenpapieren en verzekeringspapieren enzo. Ze worden groot. Zelfs de dag na de geboorte van mijn zoontje diende ik al aanvragen in voor verschillende papieren.”* (administratief dossier, stuk 8, p. 15). Deze verklaringen vallen moeilijk te rijmen met haar uitleg dat zij zich reeds voorbereidde op een vertrek uit de Russische Federatie omwille van de medische toestand van haar oudste zoon door alvast paspoorten aan te vragen maar dat deze plannen plots een omwenteling kenden na een incident met haar schoonfamilie op 2 juli 2013. Los van het feit dat haar uitleg niet strookt met hetgeen zij heeft verklaard op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad er nogmaals op dat de vaststellingen dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat zij hoe dan ook van plan was om naar het buitenland te gaan omwille van de ziekte van haar zoon en dat zij reeds in 2012 paspoorten bewaarde voor haarzelf en voor haar zonen ertoe bijdragen dat geen geloof kan worden gehecht aan haar plotse vertrek uit haar land van herkomst naar aanleiding van een incident met haar schoonfamilie, waardoor aan voornoemde bewering evenmin geloof kan worden gehecht.

Daar waar verzoekende partij nog argumenteert dat verwerende partij zich beperkt tot het uiten van een hypothese, zonder hiervoor enig begin van bewijs bij te brengen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en dat het evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel van die van de Raad is om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Voormelde stelling is dan ook niet dienstig.

2.2.6.1. Aangaande de motivering dat de door verzoekende partij aangehaalde medische problemen (van haar zoon) niet vallen onder het Vluchtelingenverdrag en dat zij zich voor een gepaste analyse van de door haar aangehaalde medische motieven dient te wenden tot de geijkte procedure (9ter), herhaalt verzoekende partij dat zij hoe dan ook de intentie had om met haar zoon naar het buitenland te vertrekken op zoek naar een adequate medische behandeling. In dat geval had zij geen asiel aangevraagd maar had zij zich beroepen op een andere, meer geschikte, verblijfsprocedure. Zij benadrukt nogmaals dat de evenementen in de dagen voor haar vertrek op 3 juli 2013 haar plannen echter in de war hebben gestuurd en hebben geleid tot een overhaast vertrek uit haar land van herkomst. Verzoekende partij wenst erop te hameren dat de door haar aangehaalde vrees voor vervolging door haar schoonfamilie centraal staat.

2.2.6.2. De Raad meent zich dienaangaande te kunnen beperken tot hetgeen reeds *supra* werd gesteld in onderhavig arrest.

2.2.7. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard*

van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet". De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT